

sinde vil kunne naa til et sikkert statistisk Grundlag for Præmieberegningen indenfor Brancher som f. Eks. Brand- og Søforsikring, idet Bedømmelsen afhænger af et stort Antal Risikomomenter, der ikke kan forudsættes at holde sig konstante gennem et længere Tidsrum. Og hviler Præmieberegningen i Reglen paa et mindre sikkert Grundlag, saa gælder dette ogsaa ofte Beregningen af Præmiereserven. Hvor man kan gaa de enkelte Forsikringer igennem eller foretage en tilnærmelsesvis Beregning, f. Eks. ved at henføre alle indenfor en Maaned tegnede Aarsforsikringer til Maanedernes Midte eller Maanedens Slutning, er der vel ingen Vanskelighed ved at naa til et sikkert Resultat. Men i hvert Fald indenfor Genforsikring — saaledes som denne nu drives — vil maa ved Regnskabsafslutningen staa uden Mulighed for at foretage nogen egentlig Beregning af Præmiereserven, da man simpelthen mangler Kendskab til afgørende Data, og ogsaa indenfor direkte Forsikring kan det være nødvendigt, at Præmiereserven i visse Tilfælde anslaaes skønsmæssigt. Heller ikke Skadesreserven vil det indenfor alle Brancher være muligt at afsætte med et nøjagtigt Beløb, idet det ved Genforsikring ofte vil være saaledes, at Anmeldelse om indtrufne Skader først indløber lang Tid efter Skadens Indtræden, ligesom det ogsaa ved direkte Forsikring — navnlig indenfor Søforsikring — ofte vil kunne stille sig saaledes, at man først lang Tid efter Skadens Indtræden vil have Overblik over Ansvarets Omfang.

Men selv om det altsaa maa indrømmes, at særlige Grunde gør sig gældende, hvor Taler er om Livsforsikring, følger deraf ikke, at de Grunde, der taler for ogsaa at indføre en vis Kontrol med Skadesforsikring, ikke skulde være stærke nok til at slaa igennem. Den principielle Berettigelse af en vis Indgriben fra det offentlige Side paa dette Omraade synes ikke at kunne betvivles, da dog praktisk talt alle er enige om det naturlige i, at det offentlige fører Kontrol med Sparekasser og Banker saavel som med Livsforsikringselskaber. Og selv om det ikke er muligt at gennemføre en effektiv Kontrol, for saa vidt angaar det tekniske Grundlag, er der andre Omraader, hvor en Kontrol kan gribe ind. Det gælder for det første ved Stiftelsen af nye Selskaber. Her kan man ikke alene føre Kontrol med, at en rimelig Kreditbasis skaffes tilveje, men ogsaa med det juridiske Grundlag for Virksomheden, altsaa med, at Selskabet organiseres paa forsvarlig Maade, med at Vedtægten angiver visse Grundregler for Selskabets Virksomhed, og med at disse Grundregler har et forsvarligt Indhold. Dernæst kan man give saadanne Regler for Affattelse af Regnskaber, at disse virkelig bliver oplysende med Hensyn til Selskabets Status. Og man vil paa Grundlag af den Viden om Selskabets Status, man faar gennem Regnskabet, kunne skride ind i Tide, naar et Selskab er ved at blive insolvent. Man kan endog til en vis Grad sige, at Ulempen ved ikke at føre nogen direkte Kontrol med Selskabets tekniske Grundlag ikke bliver særlig stor, da en indirekte Kontrol med Grundlagets Forsvarlighed dog vil finde Sted gennem en Kontrol af Regnskaberne. Ved Livsforsikring vilde det være en afgørende Ulempe, om man ikke kunde kontrollere det tekniske Grundlag direkte, fordi der her finder saa stor Kapitalopsamling Sted, og selv om de opsamlede Kapitalbeløb var for smaa, vilde der kunne gaa endog meget lang Tid, før et Underskud traadte frem ved, at Selskabet viste sig ikke at kunne svare til sine Forpligtelser — men ved Skadesforsikring, hvor man ikke har Kapitalopsamlinger af en tilsvarende Størrelsesorden at ty til, vil en uforsvarligt teknisk Grundlag ret snart give sig praktisk Udslag.

At en begrænset Kontrol med Skadesforsikring kan gøre Nytte, har man ogsaa antaget andetsteds, idet man i en Række Lande har gennemført en Tilsynslovgivning for al Forsikringsvirksomhed:

1. Hølge en fransk Lov af 24. Juli 1867 om Stiftelse af civile Selskaber og Handlsselskaber (loi relative à la constitution des sociétés civiles et commerciales), der for